

Paplaurier

Terwijl hij zat te zingen in zijn favoriete lijsterbes heeft de merel enkele pitten van laurierkers, die hij Joost mag weten waar, ergens in de buurt gevonden had, uitgepoept in het hazelarenbosje achter in mijn stadstuin. Daarvan zijn er twee gekiemd en inmiddels ruim een halve meter hoog. Het is niet meteen het natuurbeeld waar ik op zat te wachten na éénderde eeuw natuurbeheer zonder spitten. Net als Hanneke Lewin van Vuure (Oase winter 2014, p. 8) heb ik ze altijd nogal lelijk gevonden, als kind eigenlijk al - wat niet wegneemt dat ze inderdaad wel leuk waren om in te spelen, tot ze tijdens een strenge winter omstreeks 1960 een keer volkomen doodgevroren waren. Ik herinner me nog dat ze erg goed brandden door de hars die er in zit.

Ik wist dus eerst niet zo goed wat ik met deze nieuwe stadsnatuur aan moest. Zaailingen van gewone esdoorn haal ik weg, al was het maar omdat die veel te groot worden voor zo'n kleine tuin. Maar ik had vroeger zelf al bewust muisdoorn

Tekst en foto: Johan Heirman

en aardbeiboom ingebracht, vanuit de idee dat je in de stad toch al een kunstmatig - wat meer mediterraan - microklimaat hebt. En daar komt de klimaatverandering nog eens bovenop: in de winter van '13-'14 zijn zelfs mijn sinaasappelbomen buiten gebleven.

Ik heb horen beweren dat laurierkers vroeger wel eens gebruikt werd om een amandelsmaakje aan pap te geven, vandaar de volksnaam. Daar

zou ik toch maar mee oppassen. Als je het blad tussen je vingers fijn wrijft, ruik je het giftige blauwzuur (toch wel een lekkere lucht vind ik dat). En al eet de merel ze graag, ook de bessen kun je maar beter als giftig beschouwen en het zo je kinderen leren. De voornaamste troef van laurierkers zijn wat mij betreft de welriekende roomkleurige bloemtrossen, die veel honingbijen aantrekken. Interessant is dat er ook ter weerszijden van de nerf aan de onderzijde van het blad honingklieren voorkomen. Die zouden dienen om roofinsecten als mieren en wespen aan te trekken, en op die manier het blad tegen vraat beschermen.

Omdat de hazelaars des winters kaal worden komen die bladhoudende paplaurieren me in feite goed van pas als zichtschermb tegen de lelijkheid van de wereld daarachter. Ook al omdat wieden iets is wat ik liefst zo weinig mogelijk doe aanvaard ik deze nieuwe stedelijke natuur dus maar. Het begint zowaar op een *laurisilva* te gelijken!